

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 818

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 decembrie 2001

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
703. — Lege privind răspunderea civilă pentru daune nucleare.....	1-4	1.247. — Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 854/2000 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“.....	9-13
1.005. — Decret pentru promulgarea Legii privind răspunderea civilă pentru daune nucleare.....	5	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE	
Decizia nr. 238 din 5 iulie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, 20, 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001....	5-7	342. — Ordin al ministrului industriei și resurselor pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării politicii industriale a României și a planului de acțiune aferent.....	13-14
Decizia nr. 289 din 1 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.....	8-9	Decizia nr. VI din 15 octombrie 2001.....	15-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind răspunderea civilă pentru daune nucleare

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Obiectul prezentei legi îl constituie reglementarea răspunderii civile pentru repararea daunelor rezultate

din activitățile de utilizare a energiei nucleare în scopuri pașnice.

Art. 2. — Prevederile prezentei legi se aplică fără nici o discriminare bazată pe cetățenie, domiciliu ori reședință.

Art. 3. — În sensul prezentei legi:

a) *accident nuclear* înseamnă orice fapt sau orice succesiune de fapte având aceeași origine, care cauzează o daună nucleară, iar cu privire la măsurile preventive, creează o amenințare gravă și iminentă de producere a unei astfel de daune;

b) *autoritatea națională competentă* este Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare;

c) *combustibil nuclear* înseamnă orice material sau orice ansamblu mecanic care conține materie primă sau material fisionabil special destinat producerii de energie printr-o reacție în lanț de fisiune nucleară într-un reactor nuclear;

d) *daună nucleară* înseamnă:

1. orice deces sau orice rănire;

2. orice pierdere sau orice deteriorare a bunurilor;

3. orice pierdere economică care rezultă dintr-o daună la care s-a făcut referire la pct. 1 și 2, neinclusă în aceste prevederi, dacă este suferită de o persoană îndreptățită să ceară despăgubiri în ceea ce privește o astfel de pierdere;

4. costul măsurilor de refacere a mediului înconjurător deteriorat în urma producerii unui accident nuclear, dacă o astfel de deteriorare este semnificativă, dacă astfel de măsuri sunt luate sau urmează să fie luate și dacă nu sunt incluse în pct. 2;

5. orice pierdere a veniturilor care derivă dintr-un deces economic față de orice utilizare a mediului înconjurător, datorată deteriorării semnificative a mediului înconjurător și dacă nu este inclusă la pct. 2;

6. costul măsurilor preventive și orice pierderi sau daune cauzate de astfel de măsuri;

7. orice altă daună economică, alta decât cea cauzată de degradarea mediului înconjurător, dacă este admisă de legislația privind răspunderea civilă a instanței competente.

Pierderile sau daunele prevăzute la pct. 1—5 și 7 sunt considerate daune nucleare în măsura în care pierderea sau dauna:

— ia naștere ca rezultat al radiației ionizante emise de orice sursă de radiație care se află într-o instalație nucleară sau emise de combustibilul nuclear, de producții radioactivi sau de deșeurile radioactive dintr-o instalație nucleară ori de materialul nuclear provenit din, venind de la sau trimis spre o instalație nucleară;

— este rezultatul proprietăților radioactive ale unui astfel de material sau al unei combinații de proprietăți radioactive cu proprietăți toxice, explozive ori cu alte proprietăți periculoase ale unui astfel de material;

e) *deșeu radioactiv* înseamnă acele materiale rezultate din activitățile nucleare, pentru care nu s-a prevăzut nici o întrebuițare, care conțin sau sunt contaminate cu radionuclizi în concentrații superioare limitelor de exceptare;

f) *drepturi speciale de trageră*, denumite în continuare *DST*, înseamnă unitatea de contabilitate definită de Fondul Monetar Internațional, utilizată de acesta pentru propriile tranzacții și operațiuni;

g) *instalație nucleară* înseamnă:

1. orice reactor nuclear, cu excepția aceluia cu care este echipat un mijloc de transport maritim sau aerian spre a fi folosit ca o sursă de putere, dacă este pentru propulsie sau în orice alt scop;

2. orice uzină care folosește combustibil nuclear pentru producerea de materiale nucleare și orice uzină de prelucrare a materialelor nucleare, inclusiv orice uzină de retratare a combustibilului nuclear iradiat;

3. orice instalație în care sunt stocate materialele nucleare, cu excepția depozitărilor în vederea transportului de materiale nucleare.

Instalațiile nucleare aparținând unui singur operator, care se află pe același amplasament, vor fi considerate o singură instalație nucleară;

h) *instanța competentă* este tribunalul în a cărui rază teritorială se află sediul principal al operatorului instalației nucleare;

i) *material nuclear* înseamnă:

1. orice combustibil nuclear, altul decât uraniul natural sau sărăcit, capabil să producă energie printr-o reacție în lanț de fisiune nucleară în afara unui reactor nuclear sau în combinație cu alte materiale;

2. orice produs sau deșeu radioactiv în acord cu limitele stabilite de Consiliul Governorilor al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică;

j) *măsuri rezonabile* înseamnă orice măsuri adecvate și proporționale cu mărimea daunei în vederea diminuării consecințelor accidentelor nucleare;

k) *măsuri preventive* înseamnă orice măsuri rezonabile luate de orice persoană după producerea unui accident nuclear, pentru a preveni sau reduce la minimum daunele la care se face referire la lit. d) pct. 1—5 și 7, în conformitate cu deciziile autorității naționale competente;

l) *măsuri de refacere* înseamnă orice măsuri rezonabile aprobate de autoritatea națională competentă, menite să refacă sau să reabiliteze componentele deteriorate sau distruse ale mediului înconjurător ori să introducă, acolo unde este posibil, echivalentele acestor componente de mediu înconjurător;

m) *operator* înseamnă titularul autorizației emise potrivit prevederilor Legii nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță a activităților nucleare, republicată;

n) *persoană* înseamnă orice persoană fizică, orice persoană juridică de drept public sau de drept privat, orice organizație internațională cu personalitate juridică în temeiul legii și orice stat sau orice subdiviziuni constitutive ale acestuia;

o) *produs radioactiv* înseamnă orice material radioactiv obținut în cursul procesului de producere ori de utilizare a unui combustibil nuclear sau orice material care a devenit radioactiv prin expunere la radiații emise în cursul acestui proces, cu excepția radioizotopilor care au atins stadiul final de preparare și sunt destinați să fie utilizați în alte scopuri pașnice decât producerea de energie electrică;

p) *reactor nuclear* înseamnă orice structură conținând combustibil nuclear dispus astfel încât să se poată produce o reacție în lanț de fisiune nucleară, fără altă sursă de neutroni.

CAPITOLUL II

Regimul răspunderii civile pentru daune nucleare

Art. 4. — (1) Operatorul unei instalații nucleare răspunde obiectiv și exclusiv pentru orice daună nucleară, dacă s-a dovedit a fi provocată de un accident nuclear:

a) survenit în această instalație nucleară;

b) implicând un material nuclear care provine din această instalație nucleară:

1. înainte ca răspunderea pentru dauna nucleară cu privire la acest material să fi fost asumată, pe baza unui contract scris, de către un alt operator;

2. în absența unor prevederi exprese ale unui asemenea contract prevăzut la pct. 1, înainte ca un alt operator să fi preluat acest material;

3. dacă materialul nuclear a fost trimis unei persoane aflate pe teritoriul altui stat înainte să fi fost descărcat din mijlocul de transport prin intermediul căruia a ajuns pe teritoriul aceluiași stat;

c) implicând un material nuclear trimis acestei instalații nucleare:

1. după ce răspunderea pentru daunele nucleare cauzate de acel material nuclear a fost transferată operatorului de către operatorul unei alte instalații nucleare, în temeiul unui contract scris;

2. în absența unor prevederi exprese ale unui contract scris, după ce respectivul operator a preluat acest material nuclear;

3. dacă acest material nuclear a fost trimis, cu consimțământul scris al respectivului operator, de către o persoană aflată pe teritoriul altui stat, numai după ce materialul a fost încărcat pe mijlocul de transport cu care trebuie să părăsească teritoriul aceluiași stat.

(2) Dacă dauna nucleară este cauzată de un accident nuclear survenit într-o instalație nucleară și implică materiale nucleare stocate în vederea transportului acestora, dispozițiile alin. (1) lit. a) nu se aplică dacă un alt operator ori o altă persoană este singura răspunzătoare în temeiul dispozițiilor alin. (1) lit. b) sau c).

(3) În cazul unui accident nuclear survenit în timpul transportului de materiale nucleare răspunderea civilă pentru daune nucleare revine în întregime transportatorului, care va fi considerat operator în sensul prezentei legi, la cererea sa și cu consimțământul operatorului instalației.

(4) În cazul în care o daună nucleară antrenează răspunderea mai multor operatori, ei răspund pentru daună solidar și integral, în măsura în care este imposibil să se determine cu certitudine care este partea din daune imputabilă fiecăruia. Răspunderea fiecărui operator nu poate fi superioară cuantumului care îi este aplicabil potrivit art. 8.

(5) Sub rezerva prevederilor alin. (3), când mai multe instalații nucleare aparținând aceluiași operator sunt implicate într-un accident nuclear, acest operator este răspunzător pentru fiecare instalație nucleară implicată, până la concurența cuantumului care îi este aplicabil potrivit art. 8.

Art. 5. — (1) Dacă operatorul face dovada că dauna nucleară a rezultat, în totalitate sau în parte, dintr-o neglijență gravă a persoanei care a suferit-o ori că acea persoană a acționat sau a omis să acționeze, cu intenția de a cauza o daună, instanța competentă poate să îl exonereze pe operator, în totalitate sau în parte, de obligația reparării daunei suferite de această persoană.

(2) Operatorul este exonerat de răspundere dacă acesta face dovada că dauna nucleară este rezultatul direct al unor acte de conflict armat, război civil, insurecție sau ostilitate.

(3) Când o daună nucleară și o daună nenucleară sunt cauzate de un accident nuclear sau, conjugat, de un accident nuclear și de unul sau mai multe evenimente diferite, dauna nenucleară, în măsura în care nu poate fi separată cu certitudine de cea nucleară, este considerată în sensul prezentei legi ca o daună nucleară cauzată de accidentul nuclear.

(4) Operatorul nu răspunde pentru dauna nucleară cauzată instalației nucleare propriu-zise, oricărei alte instalații nucleare, inclusiv aflate în construcție, situată pe amplasamentul instalației propriu-zise, și nici pentru bunurile aflate pe amplasamentul acestei instalații nucleare, care sunt ori trebuie să fie utilizate în raport cu ea.

(5) Persoana fizică care a cauzat o daună nucleară printr-o acțiune sau omisiune săvârșită cu intenția de a cauza o daună nucleară și pentru care operatorul nu este răspunzător potrivit alin. (1) răspunde pentru dauna nucleară produsă.

Art. 6. — (1) Natura, forma și mărimea despăgubirilor, precum și repartiziile echitabile a acestora sunt stabilite de instanța competentă, inclusiv în cazul în care accidentul nuclear a survenit în zona economică exclusivă a României.

(2) Dacă în acțiunile intentate împotriva operatorului daunele ce urmează să fie compensate depășesc sumele prevăzute la art. 8, în repartizarea despăgubirilor au prioritate cazurile de deces sau rănire produse prin accidentul nuclear sau ca urmare a acestuia.

Art. 7. — Nimeni nu are dreptul să fie despăgubit în temeiul prezentei legi dacă dauna nucleară i-a fost deja reparată în temeiul unei convenții internaționale privind răspunderea civilă pentru daune nucleare.

CAPITOLUL III

Sistemul de despăgubire a daunelor nucleare

Art. 8. — (1) Răspunderea operatorului este limitată pentru fiecare accident nuclear la cel puțin echivalentul în lei a 300 milioane DST.

(2) Cu aprobarea autorității naționale competente răspunderea operatorului poate fi limitată pentru fiecare accident nuclear la mai puțin de echivalentul în lei a 300 milioane DST, dar nu mai puțin de echivalentul în lei a 150 milioane DST, cu condiția ca diferența până la minimum echivalentul în lei a 300 milioane DST să fie alocată de stat din fondurile publice în vederea acoperirii daunelor nucleare în condițiile prezentei legi.

(3) Pentru o perioadă de 10 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, cu aprobarea autorității naționale competente, răspunderea operatorului poate fi limitată pentru fiecare accident nuclear petrecut în această perioadă la mai puțin de echivalentul în lei a 150 milioane DST, dar nu mai puțin de echivalentul în lei a 75 milioane DST, cu condiția ca diferența până la echivalentul în lei a 150 milioane DST să fie alocată de stat din fondurile publice în vederea acoperirii daunelor nucleare în condițiile prezentei legi.

(4) În cazul reactorilor de cercetare și al depozitelor de deșeuri radioactive și de combustibil nuclear ars răspunderea operatorului conform prevederilor alin. (1) și (2) va fi de minimum echivalentul în lei a 30 milioane DST, putând fi redusă, cu aprobarea autorității naționale competente, până la echivalentul în lei a 10 milioane DST, cu condiția ca diferența până la minimum echivalentul în lei a 30 milioane DST să fie alocată de stat din fondurile publice în vederea despăgubirii daunelor nucleare în condițiile prezentei legi.

(5) În cazul transportului de materiale nucleare răspunderea operatorului în sensul art. 4 alin. (3) este limitată la echivalentul în lei a 5 milioane DST; în cazul transportului

de combustibil nuclear ce a fost utilizat într-un reactor nuclear, răspunderea operatorului, în sensul art. 4 alin. (3), este limitată la echivalentul în lei a 25 milioane DST.

(6) Prevederile alin. (1)–(5) nu includ profitul și cheltuielile de judecată.

(7) Prevederile alin. (1)–(6) vor fi menționate explicit în autorizația operatorului emisă potrivit Legii nr. 111/1996, republicată.

Art. 9. — Despăgubirile legate de o daună nucleară, profitul și cheltuielile de judecată stabilite de instanța competentă se exprimă în lei, cu respectarea prevederilor art. 8.

Art. 10. — Persoanele care au suferit daune nucleare își vor invoca drepturile la despăgubire printr-o singură acțiune, fără a fi necesar să întreprindă demersuri separate legate de originea fondurilor destinate despăgubirii.

CAPITOLUL IV

Dreptul la acțiunea în regres

Art. 11. — (1) Operatorul nu are drept la acțiune în regres decât:

a) dacă un asemenea drept a fost prevăzut expres într-un contract scris;

b) dacă accidentul nuclear rezultă dintr-o acțiune ori omisiune săvârșită cu intenția de a cauza o daună nucleară contra persoanei fizice care a acționat sau a omis să acționeze cu această intenție.

(2) Dreptul la acțiune în regres se extinde asupra statului în măsura în care acesta a alocat fonduri publice, potrivit prezentei legi.

CAPITOLUL V

Stingerea dreptului la acțiunile în despăgubire

Art. 12. — (1) Dreptul la despăgubire împotriva operatorului se prescrie dacă o acțiune nu este intentată în decurs de:

a) 30 de ani de la data producerii accidentului nuclear, dacă acțiunea este legată de deces sau rănire potrivit art. 3 lit. d) pct. 1;

b) 10 ani de la data producerii accidentului nuclear, dacă acțiunea este legată de celelalte daune nucleare potrivit art. 3 lit. d) pct. 2–5 și 7;

(2) Dreptul la despăgubire împotriva operatorului se stinge dacă o acțiune nu este intentată pe parcursul unei

perioade de 3 ani de la data la care victima daunei nucleare a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască dauna și identitatea operatorului responsabil de ea, fără ca termenele prevăzute la alin. (1) să fie depășite.

(3) Orice persoană care a suferit o daună nucleară și a introdus o acțiune de despăgubire în termenele prevăzute la alin. (1) își poate modifica cererea, în sensul includerii oricărei agravări a daunei, chiar după expirarea acestor termene, atât timp cât o hotărâre definitivă și irevocabilă nu a fost pronunțată de instanța competentă.

CAPITOLUL VI

Asigurări și garanții financiare

Art. 13. — (1) Operatorul este obligat să încheie un contract de asigurare sau o garanție financiară care să îi acopere răspunderea civilă pentru daune nucleare și să dovedească autorității naționale competente existența acesteia, în vederea eliberării autorizației potrivit Legii nr. 111/1996, republicată.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și transportatorilor de materiale nucleare.

(3) Asigurătorul sau oricare alt garant financiar este obligat să notifice autorității naționale competente, cu cel puțin două luni înainte, orice suspendare sau anulare a asigurării ori a garanției financiare prevăzute la alin. (1).

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 14. — Prevederile unui regim de asigurări de boală, asigurări sociale, securitate socială, asigurare împotriva accidentelor de muncă sau bolilor profesionale se aplică concomitent cu prevederile prezentei legi.

Art. 15. — Prezenta lege, în măsura în care nu dispune altfel, se completează cu dispozițiile Codului civil și ale Codului de procedură civilă.

Art. 16. — (1) În termen de 9 luni de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, autoritatea națională competentă împreună cu Ministerul Finanțelor Publice vor emite norme privind aplicarea prezentei legi, care vor fi aprobate prin hotărâre a Guvernului.

(2) Prezenta lege intră în vigoare la 12 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 10 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 6 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

DORU IOAN TĂRĂCILĂ

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind răspunderea civilă
pentru daune nucleare**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind răspunderea civilă pentru daune nucleare și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 30 noiembrie 2001.
Nr. 1.005.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 238

din 5 iulie 2001

**referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5),
art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, 20, 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000
privind statutul și regimul refugiaților în România,
aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, 20, 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de Ali Ehsan Abel Al Kinani, Khalid Mahomed Akori Koko, Hasabella Elsaoudi și Amer Adnan Jaleel în dosarele nr. 3.510/2001, nr. 5.312/2001, nr. 3.259/2001 și nr. 3.886/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public arată că în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă se impune conexarea dosarelor având în vedere că acestea au ca obiect aceleași dispoziții legale. Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă,

dispune conexarea dosarelor nr. 157C/2001, nr. 213C/2001 și nr. 214C/2001 la Dosarul nr. 156C/2001.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întemeiate criticile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6), referitoare la caracterul definitiv și executoriu al hotărârii date în primă instanță. În ceea ce privește celelalte dispoziții criticate, se solicită respingerea excepțiilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 6 aprilie 2001 (pronunțate în dosarele nr. 3.510/2001 și nr. 5.312/2001), din 13 aprilie (pronunțată în Dosarul nr. 3.886/2001) și din 30 martie (pronunțată în Dosarul nr. 3.259/2001) **Judecătoria Sectorului 6 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, 20, 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001**, excepții ridicate de Ali Ehsan Abel Al Kinani, Khalid Mahomed Akori Koko, Hasabella Elsaoudi și Amer Adnan Jaleel.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate, al căror conținut este identic, se susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 11 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 20, 21, 23, 24 și 49 din Constituție, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 6 București, exprimându-și opinia, apreciază, în esență, că textele vizate de excepțiile de neconstituționalitate sunt conforme cu prevederile constituționale.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctele de vedere exprimate, apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate. În esență, se arată că textele de lege criticate „reglementează condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea prin care străinul solicită acordarea statutului de refugiat, acestea fiind prevederi amănunțite, care au menirea de a fi înțelese și folosite cu ușurință de cetățeni străini, care solicită acordarea statutului de refugiați“. Se mai arată că dispozițiile constituționale invocate ca fiind încălcate „reglementează obligațiile statului român de a îndeplini cu bună credință obligațiile ce-i revin din tratatele internaționale, care fac parte din dreptul intern și că statutul de refugiat se acordă numai în condițiile legii“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 436 din 3 septembrie 2000:

— art. 9 alin. (5) și art. 13 alin. (1) lit. a) și b), privind procedura ordinară de acordare a statutului de refugiat;

— art. 18 și 20, referitoare la procedura accelerată de acordare a statutului de refugiat;

— art. 21 și 22, privind procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat.

Autorii excepțiilor de neconstituționalitate susțin că textele de lege criticate contravin următoarelor dispoziții constituționale:

— art. 11 alin. (2), privind tratatele ratificate de Parlament;

— art. 16 alin. (1), referitor la egalitatea cetățenilor;

— art. 20 alin. (2), referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului;

— art. 23, privind libertatea individuală;

— art. 24, referitor la dreptul la apărare;

— art. 49, privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

În susținerea neconstituționalității textelor de lege criticate se invocă și încălcarea dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepțiile de neconstituționalitate ridicate, Curtea Constituțională reține următoarele:

I. În legătură cu dispozițiile art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statu-

mul și regimul refugiaților în România, ulterior sesizării cu excepțiile din prezentele dosare Curtea Constituțională s-a pronunțat într-o altă cauză având ca obiect și aceste prevederi de lege care au fost criticate sub aceleași aspecte și prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție și din acte internaționale ca și în cauzele de față. Astfel, prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, nepublicată, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, statuând, în esență, că aceste prevederi încalcă dreptul la apărare garantat de art. 24 din Constituție. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că, întrucât „hotărârea primei instanțe este definitivă și executorie, această hotărâre urmează să fie pusă în aplicare imediat. Drept urmare, în exercitarea căii de atac a recursului (care nu este suspensiv de executare) solicitantul nemulțumit de soluția de respingere a cererii sale de către prima instanță nu va mai putea să beneficieze efectiv de dreptul de a se apăra în fața instanței de recurs“.

Ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 176 din 29 mai 2001 a fost adoptată Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 27 iunie 2001. Potrivit dispozițiilor acestei legi, pe data intrării ei în vigoare alin. (5) al art. 20 și alin. (6) al art. 21 vor avea următorul cuprins:

— art. 20 alin. (5): „*Hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*“;

— art. 21 alin. (6): „*În cazul prevăzut la alin. (5) lit. a) hotărârea instanței este definitivă și irevocabilă.*“

Ca urmare a acestei modificări, la data pronunțării prezentei decizii art. 20 alin. (5) și art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, în redactarea criticată de autorii excepțiilor de neconstituționalitate, nu mai sunt în vigoare. Or, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, aceasta nu se poate pronunța decât asupra dispozițiilor dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, ceea ce exclude exercitarea controlului de constituționalitate asupra unor prevederi de lege eliminate din legislație. Acesta este și sensul în care Curtea Constituțională s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu, prin Decizia nr. 32 din 2 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999.

În consecință, în temeiul prevederilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborate cu cele ale art. 6) al aceluiași articol, care prevăd că excepția este inadmisibilă atunci când este contrară prevederilor alin. (1), excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (5) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. Curtea constată, de asemenea, că potrivit pct. 2 al articolului unic din Legea nr. 323 din 27 iunie 2001 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România pe data intrării în vigoare a acesteia „*Alineatul (6) al articolului 20 se abrogă*“. Rezultă că, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căruia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei*“, dispoziții coroborate cu cele ale art. 23 alin. (6) din aceeași lege, redate anterior, excepția de neconstituționalitate a prevederilor alin. (6) al art. 20 din Ordonanța Guvernului

nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

III. Referitor la excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a), art. 18, art. 21 alin. (5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, dispoziții de lege criticate, de asemenea, ca fiind neconstituționale, Curtea constată că și acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Prin Decizia nr. 176 din 29 mai 2001, respingând, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1), excepțiile de neconstituționalitate ridicate, cu referire la aceleași dispoziții din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și internaționale ca și prezentele dosare, Curtea Constituțională a reținut, în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, care reglementează egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, pretins a fi încălcate prin art. 13 alin. (1) lit. a) din ordonanța criticată, nu sunt aplicabile în cauză, întrucât acest text constituțional are în vedere persoane care au calitatea de cetățean român.

În legătură cu susținerea referitoare la încălcarea art. 18 alin. (1) din Constituție, care statuează cu privire la cetățenii străini și apatrizi, Curtea a observat că între drepturile refugiaților și ale persoanelor care au dobândit o formă de protecție legea română prevede: liberul acces la instanțele de judecată — art. 23 alin. (1) lit. l); dreptul de a fi asistat sau reprezentat de un avocat și de a i se asigura în mod gratuit un interpret pe întreaga durată a procedurii de acordare a statutului de refugiat — art. 13 alin. (1) lit. b); precum și dreptul de a nu fi expulzat sau returnat („*non-refoulement*”), cu excepțiile stabilite prin lege — art. 23 alin. (1) lit. m). Așa fiind, nu există contrarierate între textele criticate și dispoziția constituțională menționată.

Susținerile privind neconstituționalitatea normelor din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 care reglementează procedura accelerată (art. 18—20) și pe cele care reglementează procedura în cazul cererilor pentru acordarea statutului de refugiat depuse în punctele de control pentru trecerea frontierei de stat (art. 21 și 22), prin raportare la art. 49 din Constituție, au fost respinse, deoarece textele de lege criticate nu conțin restrângeri speciale ale exercițiului unor drep-

turi pentru străinii care urmează procedura de acordare a unei forme de protecție din partea statului român.

Prin aceeași decizie Curtea a mai reținut că, „de altfel, pentru aceleași motive, urmează a fi respinse și excepțiile de neconstituționalitate privind celelalte dispoziții din ordonanță”.

În sfârșit, în legătură cu încălcarea art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a reținut că textele de lege criticate „nu opresc, în realitate, părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 176/2001 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

IV. În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate autorii acestora au invocat și încălcarea, prin prevederile art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, a dispozițiilor art. 23 din Constituție.

Examinând această susținere, Curtea constată că textul criticat reglementează procedura pentru acordarea statutului de refugiat, în timp ce dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate se referă la „*Libertatea individuală*” a persoanei, condițiile în care se pot realiza percheziții, rețineri și arestări și faptul că acestea pot fi dispuse numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Așa fiind, rezultă că prevederile art. 23 din Constituție nu sunt incidente în cauză și, în consecință, critica urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

V. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, prin raportare la prevederile art. 49 din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită. Textul criticat permite restrângerea dreptului de liberă circulație în cazul străinilor solicitanți ai statutului de refugiat, restrângere care este conformă cu dispozițiile constituționale, deoarece ea are loc numai pentru motivele enumerate de text, care coincid cu cele prevăzute în art. 49 din Constituție.

VI. Curtea constată că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000. Acest text de lege garantează dreptul la apărare și dreptul la interpret, fiind în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 24 și 127.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi în ceea ce privește art. 22 alin. (1),

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenite inadmisibile, excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (5) și (6) și ale art. 21 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000 privind statutul și regimul refugiaților în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de Ali Ehsan Abel Al Kinani, Khalid Mahomed Akori Koko, Hasabella Elsoudi și Amer Adnan Jaleel în dosarele nr. 3.510/2001, nr. 5.312/2001, nr. 3.259/2001 și nr. 3.886/2001 ale Judecătoriei Sectorului 6 București.

2. Respinge excepțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 9 alin. (5), art. 13 alin. (1) lit. a) și b), art. 18, art. 20 alin. (1)—(4), art. 21 alin. (1)—(5) și ale art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 102/2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2001, excepții ridicate de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iulie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 289

din 1 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Delta Telecom” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.604/2000 al Tribunalului București — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 2.604/2000, **Tribunalul București — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Delta Telecom” — S.A. din București în cadrul unui litigiu comercial.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispoziția legală criticată contravine textelor de principiu ale art. 54 din Constituție, întrucât prin introducerea unei cereri în instanță, în condițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, se încalcă drepturile și libertățile comerciantului debitor ce are și calitatea de creditor față de inițiatorul cererii. În lipsa posibilității de compensare a creanțelor reciproce pe care, eventual, le pot avea creditorul și debitorul există posibilitatea ca un comerciant creditor să își exercite în mod abuziv, în opinia autorului excepției, dreptul său „de a formula o cerere introductivă a procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată”. Conform motivării excepției se încalcă astfel și dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, folosește, în mod greșit, formula „admite excepția de neconstituționalitate” în loc de „consideră fondată sau întemeiată excepția de neconstituționalitate”. Este însă evident că instanța nu a înțeles să soluționeze ea însăși excepția, întrucât a dispus trimiterea dosarului la Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate de debitorul Societatea Comercială „Delta Telecom” — S.A. din București.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, nu este contrar dispozițiilor art. 54 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție. Guvernul apreciază că alin. (1) al art. 29 a fost desprins din context numai pentru a fi criticat. Conform părerii exprimate de Guvern compensarea prevăzută la art. 1143—1153 din Codul civil se încadrează în aceste dispoziții și deci „nu se încalcă drepturile și libertățile comerciantului debitor ce are și calitatea de creditor față de inițiatorul cererii”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, dispoziții care au următorul cuprins: *„Orice creditor, care are o creanță certă, lichidă și exigibilă, poate introduce la tribunal o cerere împotriva unui debitor care, timp de cel puțin 30 de zile, a încetat plățile.”*

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art. 54 și ale art. 134 alin. (2) lit. a), care au următorul cuprins:

— Art. 54: *„Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.”*

— Art. 134 alin. (2) lit. a): *„(2) Statul trebuie să asigure: a) libertatea comerțului protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;”*

Dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, Curtea constatând că acestea sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 189 din 10 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 22 februarie 2001, prin care a soluționat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, excepție întemeiată pe aceeași critică de neconstituționalitate constând în încălcarea dispozițiilor art. 54 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea a reținut că dispozițiile art. 54 nu sunt incidente în cauză. Curtea a considerat că art. 54

din Constituție, prevăzând obligativitatea pentru cetățenii români, cetățenii străini și apatrizi de a-și exercita cu bună-credință drepturile și libertățile constituționale, fără să încalce drepturile celorlalți, nu pot fi aplicabile și comerțurilor societăți comerciale.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție Curtea a considerat că nici această susținere nu este întemeiată. S-a reținut de către Curte că textul criticat asigură respectarea prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului și protecția concurenței loiale tocmai prin instituirea unei proceduri pentru plata pasivului debitorului aflat în încetare de plăți.

De asemenea, prin Decizia nr. 202 din 17 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 15 februarie 2001, Curtea Constituțională a respins o excepție privind neconstituționalitatea art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, excepție prin care se

susținea, între altele, și încălcarea art. 54 și art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție. În legătură cu invocarea celor două motive de neconstituționalitate Curtea a reținut că în speță nu este vorba de exercitarea unui drept de natură constituțională, ci de natură legală, astfel că nu sunt incidente dispozițiile art. 54 din Constituție. În legătură cu susținerea că ar fi încălcate dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea a reținut, în considerente, că scopul legii fiind instituirea unei proceduri pentru plata pasivului debitorului aflat în încetare de plăți, acesta corespunde obligației statului de a asigura libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, obligație prevăzută de textul constituțional invocat.

Deoarece în cauza de față nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea în această materie a jurisprudenței Curții Constituționale, excepția urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Delta Telecom” — S.A. din București în Dosarul nr. 2.604/2000 al Tribunalului București — Secția comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 noiembrie 2001.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **Costică Bulai**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 854/2000 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 854/2000 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 octombrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. **Articolul 9 va avea următorul cuprins:**

„Art. 9. — (1) Conducerea regiei este asigurată de un consiliu de administrație format din 5 persoane, dintre care una este directorul general, numite prin ordin al ministrului de resort.

(2) Directorul general are și calitatea de președinte al consiliului de administrație al regiei.

(3) Personalul de conducere al regiei, altul decât cel prevăzut la alin. (1) și al sucursalelor sale este numit de consiliul de administrație pe criteriul competenței profesionale.“

2. Articolul 10 va avea următorul cuprins:

„Art. 10. — Structura organizatorică și funcțională a sucursalelor regiei și modificarea repartizării pe sucursale a bunurilor din patrimoniul acestora, precum și a celor din domeniul public și privat al statului pe care le administrează se aprobă de consiliul de administrație al regiei.“

3. Anexa nr. 1. — Regulamentul de organizare și funcționare a Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“ — se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 854/2000 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 octombrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 6 decembrie 2001.
Nr. 1.247.

ANEXĂ

REGULAMENTUL

de organizare și funcționare a Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat“, denumită în continuare *regie*, asigură administrarea, păstrarea integrității și protejarea bunurilor aparținând domeniului public al statului, destinate asigurării serviciilor publice de interes național — de reprezentare și protocol pentru Senat, Camera Deputaților, Administrația Prezidențială, Guvern și Curtea Constituțională —, în structura prevăzută în anexa nr. 2 la hotărâre, precum și a bunurilor aparținând domeniului privat al statului, pe care le are în administrare.

Art. 2. — (1) Regia este persoană juridică și funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară; activitatea acesteia se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare și cu cele ale prezentului regulament.

(2) Secretariatul General al Guvernului îndeplinește față de regie atribuțiile prevăzute de reglementările legale în vigoare pentru ministerul de resort.

Art. 3. — Sediul regiei este în municipiul București, str. Molière nr. 2–4, sectorul 1.

CAPITOLUL II

Obiectul de activitate

Art. 4. — Obiectul de activitate al regiei îl constituie, în principal:

1. administrarea, conservarea, protejarea și întreținerea bunurilor din domeniul public al statului, destinate serviciilor publice de interes național — de reprezentare și protocol pentru Senat, Camera Deputaților, Administrația Prezidențială, Guvern și Curtea Constituțională —, precum și a celor proprietate privată a statului, pe care le are în administrare;

2. asigurarea serviciilor de reprezentare și protocol pentru Senat, Camera Deputaților, Administrația Prezidențială, Guvern, Curtea Constituțională și pentru alte instituții publice de interes național;

3. administrarea, conservarea, protejarea și întreținerea imobilelor în care își desfășoară activitatea Guvernul și, după caz, Administrația Prezidențială, pe bază de contracte de prestări de servicii;

4. administrarea imobilelor cu destinație de reședință oficială și a celorlalte locuințe de protocol;

5. exploatarea în condiții de eficiență economică a bunurilor mobile și imobile, proprietate a regiei sau administrate de aceasta, și valorificarea comercială a lor în modalitățile permise de lege;

6. închirierea spațiilor de locuit și a celor cu altă destinație decât cea de locuit, în condițiile legii; închirierea spațiilor ca sedii pentru ministere, autorități și instituții publice, partide politice, asociații, fundații, unități aparținând cultelor religioase, unități din domeniul presei sau al editurilor, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului;

7. exploatarea, la tarife stabilite pe criterii economice, a capacităților rămase disponibile în anumite perioade, de

maximum 3 luni, după asigurarea serviciilor de reprezentare și protocol și a celor necesare instituțiilor publice centrale;

8. prestarea de servicii specifice pentru întreținerea sediilor administrative ale instituțiilor publice și ale agenților economici;

9. executarea lucrărilor de conservare, întreținere, construcții și reparații la imobilele și instalațiile proprii, precum și pentru terți; executarea de confecții metalice și din lemn;

10. prestarea de servicii specifice în domeniile hotelier și alimentație publică, de agrement și de refacere fizică, activități de asistență sanatorială;

11. conservarea, dezvoltarea și valorificarea, în condițiile legii, a fondului forestier, agricol și cinegetic, creșterea păsărilor, piscicultură și apicultură;

12. producția agricolă, vegetală și animală, și valorificarea acesteia; prelucrarea și conservarea legumelor și a fructelor, fabricarea băuturilor alcoolice distilate, fabricarea produselor lactate și a brânzeturilor, fabricarea produselor de panificație și patiserie, cultura florilor și plantelor ornamentale, prelucrarea și conservarea cărnii, patiserie și cofetărie;

13. fabricarea produselor pentru hrana animalelor;

14. argăsirea și finisarea blănurilor, confecționarea articolelor din blană;

15. producția poligrafică și editorială; realizarea de tipărituri pentru Senat, Camera Deputaților, Administrația Prezidențială, Guvern, Curtea Constituțională, ministere, alte instituții publice centrale și alți beneficiari;

16. producerea și emiterea, în condițiile legii, a pașapoartelor, a permiselor de conducere auto, a certificatelor de înmatriculare a autovehiculelor și a altor documente și tipărituri cu caracter special; tipărirea de formulare tipizate și/sau cu regim special, documente cu caracter administrativ specifice activității financiar-contabile și de trezorerie, titluri de stat, titluri de proprietate, înscrisuri de stat, acte de identitate și imprimare confidențiale, carnete de muncă, carnete de marinar, carnete de sănătate și cărți de alegător;

17. alte activități anexe producției de tipărituri; producția de accesorii pentru utilaje tipografice; producția de bannere;

18. comerț cu amănuntul și cu ridicata, activități de alimentație publică, operațiuni de export-import;

19. fabricarea ștampilelor din cauciuc și a altor însemne specifice fiecărei instituții solicitante;

20. difuzarea produselor specifice obiectului de activitate al regiei prin concesionarea drepturilor de vânzare altor agenți economici sau prin rețea proprie;

21. efectuarea operațiunilor de transport și a altor servicii specifice obiectului propriu de activitate;

22. efectuarea de experimentări, studii, prognoze și norme în domeniul specific de activitate;

23. organizarea acțiunilor de formare și perfecționare profesională în domeniul specific de activitate;

24. asigurarea, conform prevederilor legale în vigoare, a colaborării și cooperării tehnice, științifice și tehnologice cu firme din țară și din străinătate, în sistem de reprezentare și/sau prin asociere, pentru produsele specifice domeniului de activitate;

25. organizarea de licitații în domeniu, în țară și în străinătate;

26. administrarea parcului auto propriu și asigurarea prestațiilor de transport pentru aparatul de lucru al Guvernului și pentru activitățile de reprezentare și protocol;

27. servicii de transport intern și internațional; servicii auto; școală de șoferi; producție de piese de schimb și subansambluri pentru mijloace de transport auto;

28. activități legate de gestionarea sălilor de spectacole, organizarea de expoziții, proiecția de filme, jocuri distractive și de noroc;

29. tranzacții imobiliare;

30. activități specifice agenților de turism;

31. extracția și prepararea turbei;

32. realizarea altor activități care au legătură cu obiectul său de activitate.

CAPITOLUL III

Patrimoniul și structura regiei

Art. 5. — (1) Patrimoniul regiei este de 1.407.935 milioane lei, potrivit bilanțului contabil încheiat la data de 30 iunie 2001.

(2) Pentru realizarea serviciilor publice de interes național — de reprezentare și protocol — regia are în administrare bunurile din domeniul public al statului prevăzute în anexa nr. 3 la hotărâre.

(3) Bunurile din domeniul privat al statului administrate de regie sunt prevăzute în anexa nr. 4 la hotărâre.

(4) Regia este proprietara bunurilor prevăzute în anexa nr. 5 la hotărâre, iar în exercitarea dreptului de proprietate regia posedă, folosește și dispune în mod autonom de aceste bunuri, în vederea realizării scopului pentru care a fost constituită.

(5) Regia nu poate aduce ca aport în cadrul operațiunilor de asociere bunurile din domeniul public al statului pe care le are în administrare.

Art. 6. — (1) Regia are în structura sa sucursalele, cu statut de unități fără personalitate juridică, prevăzute în anexa nr. 2 la hotărâre.

(2) Modul de organizare și funcționare a sucursalelor, relațiile acestora cu regia, precum și relațiile dintre ele se stabilesc prin regulamente de organizare și funcționare aprobate de consiliul de administrație al regiei.

(3) Structura organizatorică și funcțională a sucursalelor, precum și modificarea repartizării patrimoniului între acestea se aprobă de consiliul de administrație al regiei.

CAPITOLUL IV

Conducerea și gestionarea activității regiei

Art. 7. — (1) Conducerea regiei este asigurată de un consiliu de administrație format din 5 persoane, dintre care una este directorul general, numite prin ordin al ministrului de resort.

(2) Directorul general are și calitatea de președinte al consiliului de administrație al regiei.

(3) Consiliul de administrație al regiei își desfășoară activitatea în conformitate cu propriul regulament de organizare și funcționare. Consiliul de administrație hotărăște în problemele privind activitatea regiei, cu excepția celor care, potrivit legii, sunt date în competența directorului general.

Art. 8. — Componenta consiliului de administrație al regiei este următoarea:

- președinte — director general;
- un reprezentant din partea Secretariatului General al Guvernului;
- un reprezentant din partea Ministerului Finanțelor Publice;
- doi specialiști în domeniu.

Art. 9. — Membrii consiliului de administrație se numesc pentru o perioadă de 4 ani, putând fi înlocuiți prin ordin al ministrului de resort.

Art. 10. — Membrii consiliului de administrație al regiei își păstrează calitatea de angajat la instituția sau unitatea de unde provin și toate drepturile și obligațiile decurgând din această calitate; aceștia sunt plătiți cu o indemnizație stabilită de consiliul de administrație pentru activitatea desfășurată în această calitate.

Art. 11. — Consiliul de administrație al regiei are următoarele atribuții, răspunderi și competențe:

1. aprobă structura organizatorică și funcțională a sucursalelor, precum și organigrama și statul de funcții al regiei;
2. aprobă strategia de restructurare, organizare și funcționare a regiei și a sucursalelor sale;
3. supune spre aprobare, în condițiile legii, bugetul de venituri și cheltuieli, bilanțul contabil și contul de profit și pierdere ale regiei;
4. analizează și aprobă rapoartele periodice privind realizarea indicatorilor aprobați prin bugetul de venituri și cheltuieli, pe bază de bilanță de verificare contabilă, și aprobă măsurile pentru desfășurarea activității regiei, în condiții care să asigure echilibrul bugetului de venituri și cheltuieli;
5. aprobă contractarea de împrumuturi pe termen lung sau mediu și modul de rambursare a acestora, conform prevederilor legale;
6. numește și revocă personalul de conducere al regiei, prevăzut la art. 9 alin. (3) din hotărâre;
7. propune, în condițiile legii, majorarea sau diminuarea patrimoniului regiei, inclusiv prin externalizarea și transformarea în societăți comerciale a unor sucursale sau active corporale independente;
8. aprobă scăzăminte și pierderi, în condițiile legii;
9. aprobă, în condițiile legii, modalitatea de amortizare a activelor corporale și necorporale din patrimoniul regiei;
10. aprobă achiziționarea de bunuri imobile, construcții și terenuri, în condițiile legii;
11. aprobă înstrăinarea bunurilor mobile și imobile din patrimoniul regiei, cu respectarea prevederilor legale în vigoare;
12. aprobă prețuri și tarife pentru produsele și prestațiile sale, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare;
13. dispune punerea în aplicare a hotărârilor definitive și irevocabile ale instanțelor judecătorești, referitoare la retrocedarea de bunuri și valori;
14. aprobă sistemul de salarizare a personalului angajat, cu respectarea limitei minime de salarizare prevăzute de lege și a fondului de salarii prevăzut în bugetul de venituri și cheltuieli;
15. aprobă contractul colectiv de muncă;
16. aprobă planul de investiții anual al regiei;
17. aprobă scoaterea din funcțiune și casarea mijloacelor fixe;
18. aprobă, în condițiile legii, înființarea sau desființarea de subunități, comasarea sau divizarea acestora, participa-

rea la constituirea de noi persoane juridice, precum și asocierea cu alte persoane juridice sau fizice;

19. aprobă regulamentul de ordine interioară, precum și normele de protecție și securitate a muncii;

20. desemnează reprezentanții regiei în adunările generale ale acționarilor și în consiliile de administrație, precum și cenzorii în societățile comerciale la care regia este acționar;

21. adoptă, în condițiile legii, orice alte hotărâri cu privire la activitatea regiei.

Art. 12. — Directorul general al regiei are, în principal, următoarele atribuții și competențe:

1. selecționează, angajează și concediază personalul de conducere, altul decât cel prevăzut la art. 9 alin. (3) din hotărâre, și personalul de execuție, cu respectarea prevederilor legislației muncii și a contractului colectiv de muncă;
2. negociază contractul colectiv de muncă și încheie contractele individuale de muncă;
3. asigură conducerea operativă a regiei și a sucursalelor sale, împreună cu directorii executivi;
4. reprezintă regia în relațiile cu terții și semnează actele ce angajează regia față de aceștia, pe baza și în limitele împuternicirilor date de consiliul de administrație și ale celor conferite de legislația în vigoare;
5. organizează și exercită controlul financiar de gestiune, conform prevederilor legale;
6. coordonează direct activitatea de control financiar intern, de organizare și salarizare, precum și cea juridică;
7. aprobă și ia măsuri, potrivit legii, pentru imputarea și recuperarea pagubelor rezultate din culpa angajaților regiei și, după caz, ai sucursalelor sale;
8. răspunde de aducerea la îndeplinire a hotărârilor consiliului de administrație;
9. aprobă programul de lucru al regiei;
10. analizează modul de derulare a contractelor încheiate de regie;
11. exercită orice alte atribuții ce îi sunt stabilite prin regulamentul de ordine interioară, precum și prin reglementările legale în vigoare.

Art. 13. — Consiliul de administrație se întrunește în ședințe ordinare o dată pe lună sau, ori de câte ori este nevoie, la cererea președintelui ori a unei treimi din numărul membrilor săi.

Art. 14. — Pentru luarea unor anumite decizii consiliul de administrație poate atrage în activitatea de analiză specialiști din diferite sectoare, a căror activitate va fi remunerată prin înțelegerea părților, pe bază de contract civil.

Art. 15. — Directorul general al regiei conduce activitatea curentă a acesteia și reprezintă regia în relațiile cu autoritățile publice, cu alte persoane juridice, precum și cu persoane fizice.

Art. 16. — În lipsa directorului general atribuțiile acestuia sunt exercitate de unul dintre directorii executivi ai regiei, pe bază de delegație scrisă.

Art. 17. — După încheierea bilanțului contabil anual și a contului de profit și pierdere consiliul de administrație prezintă Secretariatului General al Guvernului un raport asupra activității desfășurate de regie în anul precedent și asupra programului de activitate pe anul în curs.

CAPITOLUL V

Bugetul și administrarea acestuia. Relații financiare

Art. 18. — (1) Regia întocmește anual bugetul de venituri și cheltuieli, bilanțul contabil și contul de profit și pierderi, conform modelelor elaborate de Ministerul Finanțelor Publice.

(2) Bugetele de venituri și cheltuieli ale sucursalelor din structura regiei asigură funcționarea corectă și dezvoltarea tehnologică, la nivelul standardelor, ale activităților de producție, prestări de servicii, întreținere, protejare și conservare a bunurilor din domeniul public al statului destinate activității de reprezentare și protocol.

(3) Sucursalele își organizează și își conduc evidența contabilă în conformitate cu prevederile legale. Acestea întocmesc anual bugetul de venituri și cheltuieli și bilanțul contabil ca părți integrante din bugetul, respectiv din bilanțul regiei.

Art. 19. — Operațiunile de încasări și plăți în lei și în valută se efectuează de regie prin conturi deschise la bănci și prin casieria proprie, potrivit prevederilor legale.

CAPITOLUL VI

Relații comerciale

Art. 20. — Relațiile comerciale dintre regie și terți se bazează pe raporturi contractuale.

Art. 21. — Prețurile și tarifele pentru produsele și prestările de servicii executate de regie se stabilesc în funcție de cerere și ofertă, cu aprobarea consiliului de administrație.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

Art. 22. — (1) Litigiile de orice fel în care este implicată regia sunt de competența instanțelor judecătorești, potrivit legii.

(2) În litigiile referitoare la dreptul de administrare asupra bunurilor din domeniul public și privat al statului și la dreptul de proprietate asupra bunurilor din patrimoniul propriu, în instanță regia stă în nume propriu.

(3) În litigiile referitoare la dreptul de proprietate asupra bunurilor din domeniul public și privat al statului pe care le administrează, regia are obligația să arate instanței cine este titularul dreptului de proprietate, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă și ale Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia. Regia răspunde, în condițiile legii, pentru prejudiciile cauzate ca urmare a neîndeplinirii acestei obligații. De asemenea, neîndeplinirea acestei obligații poate atrage revocarea dreptului de administrare.

Art. 23. — Prezentul regulament de organizare și funcționare se completează cu celelalte prevederi legale care reglementează activitatea regiilor autonome.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL INDUSTRIEI ȘI RESURSELOR

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării politicii industriale a României și a planului de acțiune aferent

Ministrul industriei și resurselor,
având în vedere prevederile art. 6 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 660/2001 privind constituirea Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării politicii industriale a României și a planului de acțiune aferent,
în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 19/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Industriei și Resurselor, cu modificările ulterioare,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării politicii industriale a

României și a planului de acțiune aferent, prevăzut în anexa care face parte din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

București, 31 octombrie 2001.
Nr. 342.

REGULAMENT**de organizare și funcționare a Grupului interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării politicii industriale a României și a planului de acțiune aferent****CAPITOLUL I****Cadrul legislativ, atribuții**

Art. 1. — Grupul interministerial de lucru pentru coordonarea elaborării și implementării politicii industriale a României și a planului de acțiune aferent, denumit în continuare *Grup interministerial*, este constituit și funcționează în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 660/2001.

Art. 2. — Grupul interministerial, organism fără personalitate juridică ce funcționează pe lângă Ministerul Industriei și Resurselor, își exercită atribuțiile în limitele competențelor stabilite prin Hotărârea Guvernului nr. 660/201.

CAPITOLUL II**Componența, reguli de organizare și funcționare**

Art. 3. — Grupul interministerial are componența în conformitate cu prevederile art. 1 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 660/2001.

Art. 4. — Grupul interministerial este coordonat de ministrul industriei și resurselor, în calitate de președinte, sau, în lipsa acestuia, de unul dintre vicepreședinți.

Art. 5. — (1) Secretariatul Grupului interministerial se asigură de Ministerul Industriei și Resurselor prin directorul general adjunct al Direcției generale sinteze, strategii, politică industrială, programe dezvoltare.

(2) Secretarul Grupului interministerial va desemna specialiști din cadrul aceleiași direcții pentru rezolvarea operativă a problemelor de secretariat.

Art. 6. — (1) Grupul interministerial se întrunește o dată pe lună și ori de câte ori este necesar, la convocarea președintelui sau, în lipsa acestuia, a unuia dintre vicepreședinți.

(2) Data, ora și ordinea de zi ale ședințelor de lucru următoare pot fi stabilite de comun acord la sfârșitul fiecărei ședințe sau transmise în scris.

Art. 7. — Ședințele Grupului interministerial se desfășoară la sediul Ministerului Industriei și Resurselor, în prezența a minimum două treimi din numărul reprezentanților nominalizați în conformitate cu Hotărârea Guvernului nr. 660/2001.

Art. 8. — Propunerile și recomandările Grupului interministerial se adoptă cu majoritatea calificată a voturilor membrilor prezenți la ședință.

Art. 9. — Regulamentul de organizare și funcționare a Grupului interministerial se modifică sau se completează, după caz, prin votul a minimum două treimi din numărul membrilor.

Art. 10. — (1) În perioada dintre două ședințe secretariatul asigură legătura dintre membrii Grupului interministerial, prin schimbul de informații și documente necesare pentru derularea activității.

(2) Membrii grupului interministerial vor fi convocați în scris, cu minimum 7 zile înaintea fiecărei ședințe, anunțându-li-se data și ora convocării, precum și ordinea de zi a ședinței, la care se adaugă documentele de lucru.

Art. 11. — (1) Pentru buna desfășurare a activității Grupului interministerial fiecare membru va organiza și va conduce o subgrupă de lucru compusă din experți pe probleme, în funcție de tematicile abordate.

(2) Numele experților desemnați să facă parte din subgrupele de lucru menționate la alin. (1) se vor comunica secretarului Grupului interministerial în termen de 15 zile de la data publicării prezentului regulament.

CAPITOLUL III**Dispoziții finale**

Art. 12. — La reuniunile Grupului interministerial pot participa în calitate de invitat reprezentanți ai altor autorități ale administrației publice, ai unor organizații și asociații neguvernamentale reprezentative ale întreprinzătorilor, producătorilor ori ai altor factori interesați și implicați în activitatea industrială, în funcție de tematica abordată.

Art. 13. — (1) Dezbaterile și hotărârile fiecărei ședințe se consemnează într-un registru cuprinzând procesele-verbale ale Grupului interministerial, fiecare proces-verbal fiind semnat de toți reprezentanții cu drept de vot prezenți la ședință.

(2) Registrul cuprinzând procesele-verbale se păstrează la secretarul Grupului interministerial.

ACTE ALE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE**

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VI**din 15 octombrie 2001**

Sub președinția președintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 46/1996 în cazul neprezentării pentru executarea serviciului utilitar alternativ la care se referă acest text de lege.

Au fost prezenți 76 de judecători din totalul de 82 în funcție, Secțiile Unite fiind constituite, astfel, cu respectarea prevederilor art. 20 din Legea nr. 56/1993, republicată.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a fost reprezentat de Ion Ionescu, procuror șef de secție în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Punându-se în discuție dacă dezbaterile să se țină în ședință publică, s-a hotărât, cu majoritate de voturi, ca acestea să aibă loc în ședință nepublică, fiind împotriva judecătorii: Gabriela Victoria Bârsan, Gheorghe Bucur, Silvia Caramihai, Alexandrina Cochinescu, Adrian Duță, Emil Gherghuț, Radu Giroveanu, Cornelia Silvia Marica, Anton Pandrea, Iuliana Popescu, Lucia Popescu, Luana Stancu, Margareta Teodorescu și Camelia Toader.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție a susținut recursul în interesul legii, astfel cum este formulat, cerând să se decidă în sensul că refuzul persoanelor, care au optat să execute serviciul utilitar alternativ, de a se prezenta la unitatea la care au fost repartizate de către autoritatea militară, în vederea prestării acestui serviciu, constituie infracțiunea de neprezentare la încorporare prevăzută de art. 354 alin. 2 din Codul penal.

A mai cerut să se constate că nu este exceptat, de la această obligație, nici personalul ordonat al Organizației religioase „Martorii lui Iehova“, întrucât acea organizație nu este recunoscută de lege ca fiind cult religios.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare, s-a constatat că instanțele de judecată nu au un punct de vedere unitar în aprecierea faptelor de neprezentare pentru executarea serviciului utilitar alternativ a cetățenilor repartizați să presteze acest serviciu, deoarece, din motive religioase, refuză să îndeplinească serviciul militar sub arme.

Astfel, în unele cauze s-a considerat că neprezentarea pentru executarea serviciului utilitar alternativ a cetățenilor

repartizați să presteze acest serviciu pe motiv că, din convingeri religioase, refuză să îndeplinească serviciul militar sub arme, constituie infracțiunea de neprezentare la încorporare prevăzută de art. 354 alin. 2 din Codul penal.

În alte cauze, dimpotrivă, s-a hotărât că fapta de neprezentare în vederea executării serviciului utilitar alternativ nu poate fi încadrată în dispozițiile art. 354 alin. 2 din Codul penal, deoarece autorul unei atare fapte nu poate fi considerat că are calitatea de „încorporat“, iar prin termenul „unitate“, la care se referă acest text de lege, nu se poate înțelege decât o unitate militară sau o formațiune militară, iar nu una din cele denumite „angajator“ în înțelesul Hotărârii Guvernului nr. 618 din 6 octombrie 1997, adoptată în temeiul art. 4 din Legea nr. 46/1996.

În aceste din urmă cauze s-a procedat corect.

Potrivit art. 354 alin. 1 din Codul penal „neprezentarea la încorporare sau concentrare în termen de 3 zile de la încunoștințare, iar dacă termenul de prezentare fixat este mai mare de 3 zile, neprezentarea la acest termen a celui chemat de autoritatea militară“ constituie infracțiunea de neprezentare la încorporare sau concentrare și se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.

Totodată, în conformitate cu alin. 2 al aceluiași articol, „cu aceeași pedeapsă se sancționează și neprezentarea celor încorporați sau concentrați la unitatea la care au fost repartizați“.

Din aceste dispoziții ale legii rezultă deci că infracțiunea menționată se poate comite și prin neprezentarea celor încorporați sau concentrați la unitatea la care au fost repartizați.

Dar, din moment ce chemarea pentru satisfacerea stagiului militar în una dintre aceste două modalități nu se poate realiza decât prin repartizarea celor încorporați sau concentrați la o unitate militară, iar nu și la o instituție publică, regie autonomă sau societate comercială, în cadrul cărora nu se pot desfășura activități specifice îndeplinirii serviciului militar, este evident că legiuitorul nu a vizat incriminarea, prin dispozițiile menționate, a faptelor de neprezentare pentru executarea serviciului utilitar alternativ la care se referă art. 4 din Legea nr. 46/1996 privind pregătirea populației pentru apărare.

Înscrierea în alin. 1 al art. 4 din Legea nr. 46/1996 a prevederii potrivit căreia „cetățenii care, din motive religioase, refuză să îndeplinească serviciul militar sub arme execută serviciul utilitar alternativ“ nu poate justifica incriminarea neprezentării acestora la instituția publică, regie autonomă sau societatea comercială unde se organizează executarea

serviciului utilitar alternativ în conformitate cu prevederile art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 618/1997.

Reglementarea prin art. 4 din Legea nr. 46/1996 a obligativității executării serviciului utilitar alternativ de către cei care, din motive religioase, cum sunt și preceptele invocate de adepții Organizației „Martorii lui Iehova“, refuză să îndeplinească serviciul militar sub arme nu poate suplini o normă de trimitere la textul art. 354 alin. 2 din Codul penal, prin care este incriminată „neprezentarea celor încorporați sau concentrați la unitatea la care au fost repartizați“, sau la o altă dispoziție de lege cu caracter penal.

Ca urmare, este evident că neprezentarea celor repartizați la instituția publică, regia autonomă sau societatea comercială, pentru executarea serviciului utilitar alternativ prin participarea la activități de natura celor menționate în art. 2

alin. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 618/1997, nu poate fi echivalată cu o neprezentare a celor încorporați sau concentrați la unitatea unde au fost repartizați, care, în accepțiunea art. 354 din Codul penal, nu poate fi decât o unitate militară, singura aptă să primească cetățeni într-un asemenea scop.

Dispoziția art. 21 din Hotărârea Guvernului nr. 618/1997 că „nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri sau a clauzelor contractuale de către executanții serviciului utilitar alternativ atrage, după caz, răspunderea disciplinară, materială sau penală, potrivit legii“, nu poate avea altă semnificație decât aceea ce decurge din natura încălcărilor aduse Legii nr. 46/1996 și hotărârii Guvernului, dată în conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. 2 din acea lege, iar nu și aceea de referire la art. 354 alin. 2 din Codul penal sau la o altă dispoziție a legii penale.

În consecință, față de considerentele ce preced, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 414² din Codul de procedură penală, urmează să se admită recursul în interesul legii, dar în sensul celor arătate, și să se constate că fapta de neprezentare pentru executarea serviciului utilitar alternativ nu este prevăzută de legea penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție. În aplicarea dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 46/1996, constată că fapta de neprezentare pentru executarea serviciului utilitar alternativ nu este prevăzută de legea penală.

Pronunțată în ședință publică la data de 15 octombrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE,
PAUL FLOREA

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro